

PARTI NAGY LAJOS

Ki lakik fölöttem?*

(HANGMOZI)

*Gyerekhang, ELEMÉRÉ.**Női hangok fényestől feketéig, ISCHLERNÉÉ, SZEVICSE, LINDAUERÉ, DRÁVÁNÉÉ, KLUMPETNÉÉ.**Férfi hangok filterrel és anélkül, PAPANUSKÁÉ, ISCHLERÉ, RÁSÓÉ, HAMUHÓÉ, CSELESZTÁÉ.**Valamint a NARRÁTOR.*

(Sötét van, de „valakik vannak itt”, Zörögnek, veckelődnek, köhögnek. Rendre főlír egy csecsemő. Kinyúlt magnószalagról, kánonban nyávog a Szózat és a Rákóczi-induló. suhog a fecskapatkányok szárnya. füttyögetnek, ilyesmi. Egy kút, egy belső udvar, egy lichthóf, egy kripta akusztikája, fáradt, szürke zajok.)

NARRÁTOR: *(A szerző hajnali hangja, nem az enyém, mintha sötét, üres színpadról)*
Bemikrofonozott postaládák, dünyögő, motyogó szobakonyhák, mintha egy kút oldalán, ameddig föllát a szem. Mikor leírom, hogy TAPSREND, mert hogy vége volna, az sem nem igaz, sem nem lehetséges, tehát mikorra tapsrend, le is ég az éjszaka. Pitbullok rohangálnak odafenn, a süket, rongyos mennybolt patkányai. Percig egy gangi lámpa kihúnyóban, negyvenes. Zúg a fejem. A kapu keretében szürkül.*

Öt, tíz, száz emelet magasan, a káva négyszögében úgy lóg a hold, mint számítógép üres képernyője. Nem tudok ki-

kapcsolni. Legördülő mondatok összevissza, megállíthatatlanul. Tömöttek, hézagatlanul olcsók, mint a vérsajt, grízsek, mint a libatok. Mondatok egy hangmoziban. Hallom az arcukat, érdes, monokróm törmelék, karamella és reszelő. A hőseim, amelyek itt laktak felettem... éveken át. A nyelvi terem. Szleng, nem suhan...

De hogy ki lakik fölöttem, nem tudom.

PAPANUSKA: *(Öreg hang, mintha sötét, üres színpadon. Dünyög, énekel)*

Te rongyos élet, lóbálj amplitúdó...

Hajmási Pétert elviszi a rendőr...

Egy kanna rózsa trampli, trampli dúdol,

Lesz-e a szív még kicsomagolt bőrönd?

...Fene ezt a pamuksötétet... Ezek tényleg elmentek...

NARRÁTOR: Tényleg elmentek. Vége van.

PAPANUSKA: Hé, ki az ott? Van ott valaki? ... Világíts oda, Elemér!

NARRÁTOR: Te durracél, te egyenyári ólom...

* Ezt a hangjátékot 1995-ben írtam a Magyar Rádióknak, Magos Györgynek és Varga Viktor-nak, a *Mauzóleum* című darabom anyagából. A kész és a Katonában bemutatott darab mellett a felvételt nem lett volna értelme elkészíteni, ez a szöveg így sose jelent meg, noha sok mondata és motívuma benne van a *Mauzóleum*-ban.

PAPARUSKA: Ja, csak maga az? Nézd Elemér, ki van itt nekünk! Mit akar még itt? Végzett velünk, nem? El vagyunk készülve magának. Alánk tolhatja a tepsit, és csókolom. Mint a minyonok. Tessék, mondja csak meg! Olyanok vagytok, mint a minyonok. A halált is kihordjuk lábon. Ezt akarta?

NARRÁTOR: Nem tudom. Lett. Akaródott.

PAPARUSKA: Akaródott? Aztán ki akarta? Na, mindegy. Egy életre megcukrárdáztunk. Ezt a szagot innen már nem csapja ki az isten se... Szoktam látni. Mutatja éjjel az Eurosport. Az úristent. Ül egy arany röplabdaszékben. Kreol bőre van, hullámos haja, zselé, minden. Niké cipője. Ül egy szó nélkül, és a húron az uja. Mi meg ugrálunk neki a salakban, térden. Fölhorrzsolva a fülünkig...

DRÁVÁNÉ: *(Öregasszonyhang, dűnnyög, énekel, főntről)*

Kit szájbevett az élet, grízgaluska,
Leszel esztéká wiplafog te is még,
Volt egy leánykor, rezge dalbafruska,
a jó bűdös franc kezdené el ismét...
Karcsi... Nem nézel ide, Karcsi?

ELEMÉR: *(Gyerekhang, mintha a színpadról)*
Odanézz, tündér...

PAPARUSKA: Tündér? ... Az csak a Dráváné, Elemér. Azt hiszi, ő a Szabadság-szobor, szegény. Kicsit iszik és azt hiszi. De nem baj. Mind azt hiszi. Hogy ő a monaliza vasból...

DRÁVÁNÉ: *(énekel)*

A konyhaablak elhagyott orosz film
Megtáltatja csótányát egy asszony,
Tán összedrótózz bennünket az isten,
Már nem hubertus, még nem is gramoxon ...

PAPARUSKA: ... Szálljál le, Nusi, a pálmakalászdoddal, le fogol esni a hokedliről... Mi vagy te? Peep-show?

ELEMÉR: Nem a Dráváné. Tündér.

PAPARUSKA: Ahogy akarod. Ha tündér, tündér. Nekem mindegy, ha látsz mindenfélétet.

Tudsz menni? Menjél inkább szépen aludni!

ELEMÉR: Nem megyek.

PAPARUSKA: Dehogyanem. Egyszer minden elalszik. Az ember nem angyal, hogy örökké krémessel fűtsön, nem igaz? Itt voltál, teli ment fénnel a szíved, ez a gyatra húsláng... Az már magában is jó, hogy itt volt az ember. Ha csak egy szőr is a világ orrában... Ha egy darab szaros karamella is, de itt volt.

NARRÁTOR: Hajnalodik. Megállsz a konyhakövön, süti a meztelen talpad... Tejet kell inni. Sok tejet...

PAPARUSKA: Bever a hold. Mintha tévéről adnák a holdat, és hideg van megint. Nyirok van. Egy Szaratovot nem lehet csak úgy, egy mozdulattal becsukni. Ha odafagysz, hát odafagysz. Csak állsz ott, gatyában, kislábosezüstben. Egy szomorú, barom bicikliváz keletről... Csepel... Hallod, te szaros kenyérke? Sok tejet kell inni, megmondta ez az úr. Ennyit tud mondani a képességével, hogy sok tejet...

ISCHLER: *(Részeg férfihang, főntről)* Betegség! Nem képesség, betegség!

ISCHLERNÉ: *(fiatal női hang, főntről)* De képesség. Mert az nem mindennapi, hogy csak úgy a kis testétől megszólal neki a rádió... Meg az elemlámpa is megszólal. Megmondta a Cseleszta Béla, hogy parája van.

ISCHLER: Naná! A Cseleszta Béla. Mi van, megen kitört a pinatubo-vulkán?

ISCHLERNÉ: Ezt tudod. A mocsadékot. Meg a vasalózsínórt...

ISCHLER: Kornélkára ügyelj! Meg ne fulladjon.

ISCHLERNÉ: Meg ne? Inkább te meg ne fulladj. Minek a cumisüvegből iszol?

ISCHLER: Csaknak. Szeretem az ízét. Bírom, ha vigyázzba áll bennem a tej.

ISCHLERNÉ: A tej. Majd pont, hogy a tej. A rossz szagú szájaddal...

ISCHLER: Te vagy a rossz szagom.

ISCHLERNÉ: Káanyádé, az. Hol a gyerek? Nem vagy rosszul, Elemér? Gyere föl azonnal, szoptatnom kell! Hallod?

SZEVICS: *(Női hang, föntről)* Rezsó vagy. Megint rezsó vagy. Leég tőled a térdem, olyan forró. Jóddal kell kenegetni. Maradj nyugodtan, Elemér! Ha akarod, kirúzsoz-lak... szürke vagy mint az eternit...

ISCHLERNÉ: Tudod, kit kensz te össze megint?! Mit csinálsz úgy, mintha te vagy az anyja? Tudtommal nem te vagy... Rúzsozzad a tiedét!

PAPARUSKA: Látja, hogy sosincs vége? Nem unja még? Mit ácsorog mint a hidegvíz? Mit akar maga tőlünk?

NARRÁTOR: Én mit akarok? Maguk mit akarnak...

KLUMPETNÉ: *(Rekedt, agresszív öregasszonyhang, fentről)* Mit akarna? Szaglászni. Beletörni, főtörni, hogy mi van abban, ami már senkié sem...

Ne tagadja, hogy magában is ott a hörcsög, könyékig ott a hörcsög, hogy leku-káznai az egész kurvaéletet. Maga se külön. Azt hiszi külön?

PAPARUSKA: Hallja?! Mit tud maga rólunk, Móricka úr? Semmit. Ugrálunk itt magának, feketedünk és sikítozunk, kicsit meghalunk, kicsit föltámadunk, de tudni, azt nem tud rólunk semmit. Annyit se, mint ez a kátrányravatal. Annyit se, kukkolókám. Elképzeld ezt-azt az agyával, a szánkba adja a lepedékes nyelvét és elnevezi tapasztalatnak. Holott egy lófaszt. Maga legföljebb aludni nem tud. Meg forgatja a szemét és vágja a pofákat. De mi itt élünk. Ami magának részvét, az nekünk részvétel.

NARRÁTOR: Nem élnek. Egy színdarabban élnek. A fejekben élnek. Papíron élnek.

KLUMPETNÉ: Papíron? Aztán ez a bűdösség is papír? Hogy felgyújtatja nekünk az otthonunkat azzal a faggyas majommal?

Hogy a szőrünk is leég, mint a nyulaké, az is papír? Aztán még idejön a nézésével... De arra csak vigyázzon! Az ilyen vérme-regető nézésre. Én nagyon el vagyok ám gonoszodva, hallja?! Sokat elképzelem én, hogy verekszek. Hogy kiesik belőlem a jóság, mint a protkóm, és annyi. Jajgatok, suhogtatom mint egy fűrészt, és nem tudom visszagyömöszölni. És akkor nekem verekednem kell. Odavágni. Rúgni. Kitépni tőből, hallja? Tudja, hogy én már fujtottam meg boltvezetőnét?

ISCHLERNÉ: Mit csinálsz, te baltafejű? Rakod le azt a gyereket?!

ISCHLER: Nem rakom. Sír. Megpusztilom. Gyere, te árvaszúnyog!

ISCHLERNÉ: Add ide! Elájul a szádtól...

ISCHLER: Tiedétől. MÉR ne megpusztilom? Vagy ennek se én vagyok az apja?

ISCHLERNÉ: Elejtet, te vérbarom. Hát nem is állsz a lábodon!

ISCHLER: De állok. Ahogy kell, úgy állok. Na, ki az apád, te árva? Mondd meg a... bácsinak! Ez se tudja. De én tudom.

ISCHLERNÉ: Mit tudsz, mi?

ISCHLER: Mindent. Hogy dülleszkedtek. Nézed azt a gecibuzit.

ISCHLERNÉ: Mit hogy nézem? Hát szoptatok, te állat!

ISCHLER: Pláne! Akkor meg pláne. Szoptatós anya létedre...

HAMUHÓ: *(Középkorú férfihang, mintha a színpadról, a sötétből)* Ezeket az életük végéig felfüggesztettbe kéne tartani...

ISCHLER: Ágybavizel a jövődönk, gyámügyi úr... sajnos sokat beittasodok idegi alapon, és akkor ran... randalírozok. Mondja meg! Az ütlegelés verés? Meg az odaszózás? Hallja? Nem verés. Vagy de? ... Mondjak egy viccet? ... csrrrrrrrr. Meg tetszik vetni. Jól van, ha meg tetszik vetni. Nekem ez van farba... ez a kereszttem van farba... Adjon egy injekciót!

CSELESZTA: Maradjál már, hát beszélni se tudsz.

ISCHLER: De tudok.

CSELESZTA: Na, akkor mondd ki, hogy moszkvics-sluszkulcs!

ISCHLER: Teveled, Cseleszta, én nem konkurálhatok. Azt én tudom. Csak egyszer. És azt megadja az isten, hogy egyszer. Föl-erősödök és elkaplak, hiába van teneked franciaágyad, meg a seggedben kapszula. Minden hiába van. És akkor te többet nem kelsz föl. Hanem csak fekszől mint a kutya vacsorája. Fölnevelem a Kornélkát és lecsaplak...

CSELESZTA: Gyere föl, ne a pofád lökjed!

ELEMÉR: Lője le! MÉR nem lövi le, ha van pisztolya?

HAMUHÓ: Sötét elem ezek, szerző úr, csupa sötét Lajos, én mondom magának.

ELEMÉR: Adj egy cigit! Fogadunk, hogy meggyújtom a hasammal?

NARRÁTOR: Te csak ne dohányozzál, Elemér!

ELEMÉR: MÉR? Igyam meg? ... Nagymamám egyszer megivott negyven szál symphoniát. Felfőzte tejeslábasban és úgy. Hat-évestől rendszeresen dohányzok...

PAPARUSKA: Az elég baj. Majd megálls a nővésben, aztán veled támasztják alá az asztalt. Megfognak, belakkoznak mint egy dákót. Meg fogod látni, a séródra ülnek a lányok. Pihenjél inkább. Teneked most pihenni kell... Nagyon beteg a gyerekek. Tudja, hogy nagyon beteg?

NARRÁTOR: Tudom.

PAPARUSKA: Naná, hogy tudja. Papíron, mi?! Magának legyen mondva az a papír!

ELEMÉR: *(lázás, félrebeszél)* Lefejeljem? ... Én ám ideges vagyok! Itt mindenki ideges. Itt már dobtak ki ruhásszekrényt is... rohamból. Meg járókát...

PAPARUSKA: Csupa problémás, mi? Meg halmozott helyzetű. Ugye, ájtatos manó? Na, legalább ne csináljon úgy, mint aki itthon

érzi magát... Itt csak a hülye van itthon. Jól mondom? Ezt a falat már csak a postaládák tartják, ezek a csalé, egyfogú postaládák. Egy élő kolumbárium, vagy mi. Mer levél az ide úgysem jön. Néha hivatalos értesítés a haláltól, hogy kihúzta a sorszámodat. Örömmel értesítjük, stb. Annak meg nem kell postaláda. Az fogja és följön a lépcsőn, nem is csönget. Besóhajt a tejüvegen... Csak beszuszog, és parcella.

ELEMÉR: Az mi az, hogy kolombárium?

PAPARUSKA: Az? Hamuszálloda. Ugyanaz taláta föl, aki Amerikát. Jó volna egy kis Amerika, nem igaz? Nagy marha autó, limuzin, napszemüveg, a fülemben is szivar, dzsokikalap. Eredetiben hamburgerozni... egy kevés diznilandi társasút. Kezet fogni a Donald kacsával, mint a grószkároly... Nem látta a tüdőszűrőpapíromat? Mindig küldenek, mér ma éjjel nem? Egy ilyen kopasz seggű képeslapot. Azonnal rám jön a röntgenijedtség. Hogy iksz napon a Paparuska Károly, anyja neve, jelenjen meg. Dehogy jelenek, csókolom, dehogy, már a papírtól elmúlt... Az egész hurut. Mintha volna belül egy nagy leukoplasztom, de frankón, le a köldökömig. Hol fölszakad, hol nem. Tudja mit, törölje ki a papírjával. Ha egyszer azon élünk magának...

NARRÁTOR: Hamuszálloda...

PAPARUSKA: Hallod, Elemér, hogy tetszik neki? Ki akar venni egy szobát? A hamuszállodába...

NARRÁTOR: ... Jön egy bajszos angyal az iktatókönyvvel, de csinosan ám, hasa van, választékja, mint egy hegedűtanár...

PAPARUSKA: De jön ám! Jó estét, azt mondja, tessék szíves jönni, hogy az asztalomat alátámasszam. Itt kell aláírni. És meggyünk. Maga is jön, Móricka... Voltál és nincsesz. Semmi se voltál. Annyi mint egy pöket haj a kórházi fésűben. Még egyszer

simára borotváltnak, még egyszer olyan leszel, mint az égbolt Jászfényszaru fölötte. Aztán jön a bajszos asszony, krizantémzaga van a szájának, meleg gázzsaga. Fogja, leplombálja a vérerest. Reszel a körme, mint az egyforintos...

ELEMÉR: A fecskepatkány. ... Azt a Nyakacs-káné hízlalja. Őnála vannak ketrecben, dróton. Ugye? Húst eszik, fekete ruhát és paplantollat. Azzal eteti a Nyakacs-káné. Meg szikrával. Ül a könyhakövön, didereg és eteti... de Nyuszikát nem eszik... ugye?

PAPARUSKA: A Nyakacs-káné? Talán nem...

ELEMÉR: Elfütyüli az egész gyászindulót... A kövérebbje akkora, mint egy esernyő...

SZEVICS: *(főntről)* Beszélnek annak a szerencsétlennek hülyeségeket. MÉR nem hagyják nyugton? Olyan már úgyis, mint egy kísértet.

ISCHLER: Azt én mindig látom, az egy nagyon beteg személy... Leöntötte a halotyszállítókat gramoxonnal... Sikoltozik... Hajnalban sétáltatja az állatait... fehér pitbulok... és rám lép. Ide nekem a melleme... Ne lépj rám, krétaképu, hallod!!! De rám lép... És tudja mi van a szoknyája alatt, főorvos úr? ... Padláslépcső... *(Röhög)* ... Mondjak egy viccet?

HAMUHÓ: Ez mind lumpenelem, kérem. Nemfizető banda és lumpenelem. Azt jól eltalálta, hogy nescafés vérrel. Hogy nescafés vérrel zabáltatják a kutyájukat. És cukkolják. Fölöltöznek díjbeszedőnek és szabályosan cukkolják. Mászok föl a harmadikra, a századikra, éjjel-nappal mászok. Csöngetek.

„Na, Wewerkáék, tudok a friss temetési segélyről. Részvétem, de azonnal nyissák ki az ajtót!”

RÁSÓ: *(középkorú férfihang, messziről)* Na, hogyha tud, akkor fogd meg, Juci! Harapd le neki, ha tud!

(röhögés, kutyaugatás, hangok a kútban)

HAMUHÓ: Hát mit csináljak? Hát futok. Még a sósavat se érek rá előkapni. Anyjuk valagát az ilyenek!!!

KLUMPETNÉ: Tiedéét. Most nagy a pofád, mi? Sötétben nagy, mi?

DRÁVÁNÉ: Maga egy gonosz, szívkéreg ember, ezt én megmondom magának.

HAMUHÓ: Mit mond meg? A csibésztséget mond meg? De a dáridójára van segély. Akar segélyt a dáridójára, Ischler úr? Nesze. Akar, Dráváné? Annak is nesze. Csak nekem nem nesze. Írom a jelentést? Nem nesze. Három példányban. Mégse nesze. Hanem ujcsakó.

„Özvegy Dráva Józsefnét többszöri eredménytelen rátörés után közértig követtem. Tanúval tudom igazolni krémes vesését. Kérem ezek után szociális helyzetének nem helyt adni!” De helyt adnak. Naná, hogy helyt adnak. Az asszisztensgizik...

De a Schöllerre van képesség. Jégkrémre. A kis híján Pick-szalámira. Szemenszedett sörökkel tér haza. Ellenben ha meglát, keresztülnéz vagy elinal. Beléröhög a pofámba. Lesprézik. Határozott fellépésemre testileg föllök. Becsületsértésembe gázol. Szántsándékkal kutyaszarba léptet. Mert mind kutyát tart. Száz kilós kutyákat... Na jó, kirendelnek mellém egy sintéert a központból?! De az is fél, az a nagy kipróbált ember is csak szalad. Arcképes igazolványa van és szalad...

LINDAUER: *(női hang, fentről)* Vigyen ki innét, hallja? MÉR' nem visz ki engemet innét? Én idegi gyógyszert szedek. Ezekhez nekem semmi közöm. Telefonálni akarok...

SZEVICS: Ne verd magadat, Mari. Minek most már azt verni? Hogyan vigyen ki? Menjél aludni!

LINDAUER: Hogyhogy aludni? Mim vagy te nekem, hogy aludni? A gondnokságom vagy? Meg ezek is mind? A gyámom? ... Tessék engemet kivinni! Én kiiratkozok

innen. Ezt én nem csinálom. Hol van ehhez magának joga? A pudvás képzeletével... Ez a szép magának? Hogy leégett hat tonna krémes a seggünk alatt? Mér' a pitbull a szép? A vérsajt, meg a húsipar? Mondja, magánál mért olyan a töltelék-áru, mint másnál a holdfény? Mért? Mért mondscheinkolbász?... Pedig maga jó ember. Áthallom, ahogyan sír. A falon. Fél éjszakákat. Úgy sír, mint a rántotthúsolaj. Azt hiszi nem, mi?

RÁSÓ: Egy lófaszt. Röhögök...

LINDAUER: Hüppögve, mi?

RÁSÓ: És ha hüppögve? Evett maga már, Paparuska, nutriakolbászt?

PAPARUSKA: Én már mindent ettem.

RÁSÓ: Nem tudom, mért jut eszembe sokszor, hogy nutriakolbász. Meg hogy háromszor is piros a vágóhídi hajnal... Maga tudja mért, Móricka? Vagy például az, hogy lólángolt. Nem vette még észre, hogy a szavakon úgyszólván el lehet gondolkodni?

LINDAUER: Hogyhogy gondolkodni? Mit lehet itt gondolkodni? Miiiii?

ISCHLERNÉ: De odavan! De odavan ez a se-lyemhurka a képesítésnélküljével! Mit ordítózol, te szopóspapagáj? Nem bírom, ha ordítózol!

LINDAUER: Nem bírod? Aztán mit bírsz, te zacskóstej? A bambabélát? Azt?

ISCHLERNÉ: Mi a picsára vagy te akkora ofélia, kisanyukám, mi? Azt hiszed, te vagy itt az egyetlen ideggyenge? Hát én is vagyok olyan ideggyenge, mint te. Én is ettem annyi szuicilint osztályokon. Csak nem eleget. Úgy látszik, nem eleget. Ne félj, nekem is van mire kirúgni a hokedlit, azt megmondhatom. Ugrálnál el a vasaló elől minden éjjel! Tudod te mi az, véresen szaladni az Úttörő-áruház előtt, egy pó-lóban? Fényes nappal, hogy mindened kivan, tudod te? És már vissza se rakod, érted, mert nem érdekel, csak a futás ér-

dekel, hogy a gyerekedet is elszórod a pi-csába. Tudod te azt?

SZEVICS: Hagyjad már! Kicsit csönd van, akkor meg te kezdted. Sose lesz vége?

ISCHLERNÉ: Nem kezdem, de mér' hiszi, hogy csak neki meleg a libigója?

SZEVICS: Mer kivan. Azért. Tökre beteg.

ISCHLERNÉ: Más nem kivan? Mindenki nem kivan? Én nem vagyok beteg? A gyerek nem beteg?

Hol vagy Elemér? Beteg vagy?

ISCHLER: ... Eléggé sajnós, megmondom a nyílt színen, hogy eléggé sajnós. Mert mi kérem halmozott helyzetűek vagyunk. Mindenki halmozott. Annyi az idegi alap, mint a csillag megy az égen... A gyerek is halmozott. Ugye, doktor úr! Megtelett ólommal. A kis mindene... Mosta a szél-védőket a Marx téren, hát megtelett... Nem gyarapszik csak nehezedik. Kívül nehéz, belül sovány... továbbá ágyba-vizelő betegségű lett. Nem hiszi? Egy gyerekes apánál az egy gond. ... Úgyhogy ne legyen baj, bazmeg, azt én megmondom. Itt mindenki pihenni akar. És le van száza-lékolva. Itt csecs... csecsszopók is van-nak... Ne legyen baj, mer az velem gyűlik meg...

DRÁVÁNÉ: Idegi alap! Ennek az agyára ment az idegi alapja. Maga nem iszik... szerző úr?

NARRÁTOR: Nem iszom.

DRÁVÁNÉ: Gyógyszert szed? Vagy kapszulája van?

NARRÁTOR: Nem iszom.

DRÁVÁNÉ: Pedig most már maga is ihat nyugodtan. Most már maga is civilben van. Pont olyan, mint a többi ember, nem? Kis hubertust se? Ki tudja, meddig ihat. Aztán egyszer csak pukk és csókolom. Mer mi a jó az életbe? A múlt meg a meleg... Látott maga már eleven fürdőorvost? Azok egy testi herceg. Ilyen kicsike baju-

szuk van. Mentollilatuk. Tegye föl a lábát, azt mondják, aranyos, hát tegye föl szépen... Fehérben járnak mint a pékek. Teniszcipőben...

Ó, sóóóle miiiióóóóó... Szabályosan folyott a Vezuv. Ahogy a Rigó krémese. Folyott és dübörgött. Győztünk elugrálni. Sütötte a seggem. Kartonruhában, körömcipőben. Le kellett venni a harisnyát... Velence, édes kicsike istenem. Danoltunk, mint a gondolás Jocók... mintha operából húzták volna ki mindet. Az egész húsom egy láva volt, egy merő hubertus... elhiszi?

ISCHLER: *(dünnyög, énekel)*

Húsz deka csécsi szalonna
Szánkban egy akkora rózsa
Nyelni se szólni se már...
Mondjak egy viccet, Gyámügyi úr? ... A mauzóleumban csörög a telefon... csrrrr... na?

ISCHLERNÉ: Azt. Pont viccet. Csak halálra ne röhögjed magad... Hol vagy, Elemér, gyere föl szépen...

PAPARUSKA: Nagy állat az a te apád, Elemér...

ELEMÉR: Ki fog a gyomra gyulladni és parcella. Ahol apa nincs, szfj sincs... vasalózsíron nincsen csatt...

PAPARUSKA: Csak dugó. Azon meg dugó van.

Menj aludni, hallod! Nincs itt már semmi látnivaló...

ELEMÉR: Senki se látta. Azt csak én láttam, ahogyan ég. A sok édes trutymó. A szennyvíz. A maga egész szaros cseppkőbarlangja.

PAPARUSKA: Az nem ég el, Elemér. A pince ha kigyullad se ég el. Mert az lejjebb ér, mint mi hisszük. Annak olyan gyökere van... mint a sír. Ahol annak az alja van, ott már csak egyvalaki üldögél...

ELEMÉR: A bajszos angyal...

PAPARUSKA: Mindegy ki. Egyvalaki... Az mint egy őzike, akkora volt, amíg élt. Méter magas. Bizony. Az ha tüzelt, leette a hol-

dat a kilincsről. Hullámos, vörhenyeges. Hatvannyolcban lement a pincébe. Ott maradt. Élt, aztán meg nem él. Lapul a sámfák között, mint egy színházi ridikül. Egy nagy láda alatt, ami teli van múltábal. Egy láda múltábal, Elemér, ha az elindul... A pince, az lefelé nézve magasabb, mint a padlás. Mer a földem fölött mi van?

NARRÁTOR: Galamb. Oxigén. Maximum csilag...

PAPARUSKA: De lent! Az alja mindig sokkal lejjebb van mint a teteje. Sokkal. Bizonyám, amit mi látunk, amit maga lát, Móricka úr, az káprázat. Az fing...

DRÁVÁNÉ: Ezt most te mire mondod, Karcsi? A Velencére mondod?...

PAPARUSKA: Nem arra. Mindegy mire. Hogy most legalább megolvadt ez az egész mocsadék. De csontig. Minden. Szép volt, nem volt szép, megolvad. Baltával menni szénért. Meg borostyánnal fűteni... Nem is az a pirosszar szennyvíz. Francot. Hanem hogy azon át vezet az út a szénhöz. Bár nekem az már mindegy. Nekem régóta nem testem az élet, legföljebb a ruházatom. Meg teneked is mindegy, Nusi. Teneked már lehet a hokedlid a Citadella is... Mi már ott vagyunk alatta, örökre, mint az endéká brikett.

SZEVICS: Látott maga már ózonlyukat? Én azt láttam, hogy milyen az, ha kilukad. Az ózonlyuk. Vác és Sződliget között, ahol Európa közepe van. Magyar tudósok kimutatták... Ott álltam, egész kislány voltam, ott egy felhő se volt, és semmi se, és föl lehetett egészen látni. A szűzmária szoknyája alá... Álltam és sírtam. De már késő volt. Azonnal késő volt... Csupa seb lettem. Megégett az egész kis mindelem... Jóddal kellett kenegetni...

CSELESZTA: Egyszer Mohácson kigyulladt a Schöllerünk. Volt ott minden. Munkás-örök zsákbaftutása, második Lajos úszóverseny, ami kell. A Csele presszóba meg

kigyulladt a Schöller. De frankón. És nyílt lánggal égett a jégkrém. A szivárvány minden színében. Lehetett volna szalonát sütni a parazsán... két napig izzott. Annyit csinált, hogy pukk és megvolt. Aztán réselővel kellett leverni a falról a karamellát. Csempéstül, malterostul... ott volt ilyen szag...

HAMUHÓ: MÉR, MI VOLT MAGA? VALAMI FŐNÖK?

CSELESZTA: Olyasmi. Illetve dobos. Szórakoztató zenész.

HAMUHÓ: ÉS?

CSELESZTA: Mit és? Az élet olyan, mint a ringlispil. Egyszer fönt, egyszer lent.

ISCHLER: Ne félj, hogy elkaplak! Egyszer fölmegek és el... Van egy fekete öves have-rom...

CSELESZTA: Nesze, nekem is van fekete övem.

ISCHLER: Az csatt, hogy le ne essen a szaros gatyád...

CSELESZTA: Ha leesik, legalább bekaphatod...

RÁSÓ: Hagyjad már, hát nem látod, hogy tiszta kocsz? ...Az jó, a mondén élet. Elől hátul konyak, meg frissensült...

CSELESZTA: Az is. Minden. Ismertem én mindenkit. De író is, úgy higgye el. Komplet művészvilágot. Szécsi Pált. Úgy ült velem a Farkas Jancsi, mint maga, Móricka úr. Ment a dolcsevita. Mohácson, Újpesten. Még az endékában is. Karl Marx Stadt-ban...

RÁSÓ: Nem Lipcse? Mer a Lipcse is jó. Ott egyszer megsütöttük a hattyt. Két koreai meg egy nyíregyházi. Kifogtuk drótos virslivel, aztán rá a tűzre egyenest. Úgy jajgatott, mint a vatta. Az a nagy derék állapot, ahogy egy asszony. Füstölt neki... Csak úgy jött ránk mindenfelől a policáj, de még a fákról is. Még az égből is az jött. Mint az égő szögek. Nem témáztak a bruderzafttal, az biztos.....

CSELESZTA: Kelet-Leipzigbe?

RÁSÓ: Ja.

CSELESZTA: Az is jó. Meg a Karl Marx Stadt is jó. Ezek mind jó volt...

RÁSÓ: Jó kis dédéer muffok.

CSELESZTA: Elmúlt. Elmúl a virág, mint a tripper...

DRÁVÁNÉ: Eliramlik... Láttál te már elefántot, Rózszi?

KLUMPETNÉ: Na és ha láttam?

DRÁVÁNÉ: Mer az nagyon nagy. Pláne ha két lábra áll és fröcsöl. Labdával fröcsöl... megy a zenére körbe. Istenem, tűznyelők, kardnyelők, artisták, minden. Rendes bűvész. Az mézzel etette a nyulait, hogy fényes legyen a szőrük. „Circus agua Trieste...” Ez volt neki a neve. Nagy trupp volt...

RÁSÓ: Aztán mi volt maga ottan, Dráváné?

DRÁVÁNÉ: Én kérem bambina.

RÁSÓ: Az mi az, hogy bambina?

DRÁVÁNÉ: Hát leány. Tisztességes leány. Girl. Kisegítő. Én azt meg tudom mutatni. Ek-kora hajam volt, ni. A Karcsi tudja... őneki egyszer odaadtam a kezébe. Ilyen vas-tag copf. Ugye, mutattam, Karcsi?

PAPARUSKA: Mutattad.

RÁSÓ: A sok haj az jó. A Héidinek is az volt. Térdigérő, rigófekete haja... Meg olyan kemény nevetése, mint az amalgám. Sokat álmodok vele, hogy mint a gyöngyve-rejték fut a Szabó Ervin könyvtár előtt. Olyan haja volt, akár a drótkötél. Szikrá-zott neki, mint a mozdonyok. Mint a me-leg szögek...

PAPARUSKA: Jászfényszarun meleg szögekkel lötték a varjakat... Megforrosították a sü-tőben és úgy. Amelyik nem talált, abból lett a csillag. A többiből meg az éjszaka. Hullottak le, mint a kéményseprő...

RÁSÓ: Konyhalány volt a Serneválnál... Kalanderes főzőedénymosogató. És ebben a hajában hozta haza az összes szajrét. Mindent. Máglyarakást, császárhúst, bor-júoldalast. Vagyhát az illatát. És mint a

galambok. Csak belefúrtam a fejem a nyaka gödrébe, és vacsoráztam. Megálltunk a konyhaasztal fölött, nem beszélünk, nem terítettünk kettőre... Hanem szagoltam. Őneki ott volt benne a kislábos a hajában.... annak aztán nem kellett az asszonyszatyor, meg a mindenféle titokzseb a kabát alá...

KLUMPETNÉ: Mit célozgat maga asszonyszatyorral, meg titokzsebbel, mi? Nekem azt megnézheti! Az én orkánzsebemet a bunda alatt. Azt minden patyolattribanc megnézheti! Mer a nyúl bunda az nyúl bunda. Nem ám egy szaros mackófölső! Meg ávóskabát...

DRÁVÁNÉNÉ: Nem hát, Rózsi. Nem neked van mondva, na!

KLUMPETNÉ: Hát kinek, mi?

DRÁVÁNÉ: Hát a beszélgetésnek, annak... Ugye, szerző úr? Meg hogy megmenekültünk. Elment a Rigó. Megvárta, amíg leég neki a cukrászata és elment. Így volt neki kitalálva. Mi meg szabadok vagyunk. Ugye, Karcsi?

PAPARUSKA: Szabadok. Be vagyunk csinálva, mint a Csernobil. Úgy szabadok. Még a klotztnak is vanília szaga van.

DRÁVÁNÉ: És akkor most mi lesz velünk? Te minden este azt bámulod. A szobort. Akkor mit bámulod, ha nem tudod, mi lesz?

PAPARUSKA: Mi lenne? Platói viszony lesz. Hogy mindig otthagy a teherautó, aztán kiabálhatol utána. Semmi se lesz. Az lesz, hogy semmi. Majd a Móricka megmondja. Vagy a Hamuhó. Okos, hivatalos ember, majd ő tudja...

HAMUHÓ: Mér' velem jön? Én talán nem éppen úgy személy vagyok, mint maga? Én talán nem ugyanúgy itt ülök, lenullázva, nevetségesen. Lábakapcán. Én talán nem az ábécében veszem az úttörőkolbászt? Mér' jönnek velem, hogy én vagyok a nyomor? Hát én vagyok, szerző

úr? Mi? Dráváné! Nem én vagyok a nyomor! Klumpetné! Nem én vagyok.

KLUMPETNÉ: Hát? Talán én? Megint célozgat, mi? Kukázok. Na és? Azt hiszi, nekem nincsen ezüst hajam a látszat alatt? Fiatalon én se öregasszony voltam. De én legalább nem a máséban utazok, hallja?! Én nekem igenis megvan mindenem. Étkezésem. Hálásom. Én, ha akarok, annyit eszek, mint egy házmaster. De casinotojást is, ne féljen. Én a szegényt azt lenézem. Hat méterre le. Aki koldul vagy fél lábbal visszaél. Azt hiszi, a szükség a legnagyobb úr? Hát nem. Az meg lett szokva. Az csak, mint a levegő. Mint a visszér. Vagy maga, Hamuhó. Meg a farkaskutya...

RÁSÓ: Mér', a farkaskutya is csak ember...

HAMUHÓ: Arról én mesélhetnék. Farkaskutyáról. Meg visszérről.

DRÁVÁNÉ: Csak nem magának is van visszére...

HAMUHÓ: Mér', mit gondol, mim van? Szobabiciklim? Mint a karom, olyan visszér...

DRÁVÁNÉ: És fáslizza?

HAMUHÓ: Gumiharisnyázom.

DRÁVÁNÉ: És keni? Cinkes kenyőccsel?

HAMUHÓ: Variopax-szal. Aztán mégis mint a gázcső. Tiszta kék.

LINDAUER: Nem volt még elég? Hát mér nem hagyják már abba? Mit ugráltat itt miniket, mondja? Hát az atyaisten maga, hogy ugráltat itt? Azonnal nyissa ki azt a kaput. Én ki akarok menni...

SZEVICS: Hát nyitva van, na. Hát tudod, nem. Szabadok vagyunk. Dehát hova akarnál te menni ilyenkor?

LINDAUER: Mindenhova. Vagy nekem már dolgom se lehet? Mi? Én már csak egy tévézsinór vagyok a saját nyakamon? ... Én már nem is vagyok?

SZEVICS: Nem hát. Hát dehogyisnem vagy. Hát itt bőgöl, mint a Lajka kutya, fogod a ke-

zem, hát ugyanúgy vagy, mint bárki más... Akkor meg pont énrám mért haragudol? Hát mit akarsz? Itt voltunk, jó volt és kész. Engemet ez addig nem érdekel, amíg folyik a vér. Én azt mondom, amíg meleg az erem, addig jó. A rossz is jó, mer' élni jó. Lelkemben izzik a ki nem törölhető. Azt hiszed, azért, mert én próbálom magamat könnyedén tartani, azért én rögtön az élet napos oldalához tartozókhoz tartozok? Hát nem oda tartozok. Tudod mit sírtam én össze, hogy legyen nekem gyerekeim? Akármilyen kicsike, csak legyen? Abba te belefúladnál. Álltam gyertyába, az élettársam fogta a bokámat, mégse lett. Fogadjunk, hogy belefúladnál!

LINDAUER: Te is belefúladnál abba, amit én sírtam.

SZEVICS: Azér', mer egyszer megvolt nekem a Cseleszta? Ablakot pucoltam és úgy volt meg, mint egy villanás... De hát ki az a Cseleszta? Egy zselémajom. Azér'?

LINDAUER: Arra én köpök. Mindegy miért.

SZEVICS: Hát akkor meg. Asszed a világfájdalommal jobb?

LINDAUER: Mindegy, hogy jobb. Énvelem úgyis tizennyolc éves koromig megtörtént az élet, a többi az csak vérdurvaság, meg sírás. Mondd meg, hát hogy szabadhat lilomot kolbászba tölteni?

SZEVICS: Persze, hogy nem szabad, na...

LINDAUER: Látod, hogy szabad, nem? ... Utálom magam. Éjjel nappal mosakszok és utálom. Fürdőkesztyűvel, hidegvízzel, de csak izzok és forrósodok mint a halgýár. Mind ott vagytok a számban, mind. Torkig ott. És egy istennek se tudom kiköpni. Egy ekkora rózsa van a torkomban. Mint ez a neszeszer, akkora. És dugit és mosok és ülök ottan a centrifugámon, és mindig elmászik alólam, és nézem, ahogy folyik a ruhám vére, és az volna a boldogság... egy kirúgott hokedli röpte volna...

KLUMPETNÉ: Jóval jön most ez a barbivillamos! A boldogsággal... Tudod mit? Hétfő hajnalban a Rózsadomb, az a boldogság. Egy doboz halvarin, az ...

DRÁVÁNÉ: A Fibinger Ili az sokkal erősebb volt pedig az uránál, mégis ő ugrott ki. Odaállt kombinében és mint egy paplan. Azt sikoltozta, hogy ő se lesz többet az úristen bérkocsisírja, aztán puff, mint a zacskós tej. De csak eltört neki a medencéje. Talán mert babakocsira esett...

SZEVICS: Magának mért pont babakocsira?

DRÁVÁNÉ: Hát nem mindegy? Valami puhára.

SZEVICS: Jó kis boldogság.

DRÁVÁNÉ: Nem az a boldogság, hanem hogy az ura később megkapta az agyalapiját. Csirkefarháltól. Mindig ütlegelték egymást a fagyos hússal. Fogták a lambadás szatyort és úgy. Kölcsönösen. Aztán az asszonyinak volt szerencséje. Viszont bicegett. Fehér aranyat építettek be neki. Mutatta mindenkinek... Súlylökőné volt, de bicegett. Viszont kisimult az arca, mint a doktornéké. Kozmetikába járt takarítani. Minden héten vitt egy üveg jaffát az ura sírjára és szétöntözte. Képzeltetik milyen volt az a föld...

RÁSÓ: A fagyos hús, az jó. Az mint a gránit. A jég hús. Voltam hűtőkocsi-kísérő, tudom. Rakodtunk, mint az Amundsen. Bebezártuk egymást kicseszésből. Egyszer majdnem ott égtem, a jégben. Nem erisz-tetek ki? Na jól van. Volt nálam gyufa, Népszabadság, meggyújtottam, melegedtem a féldisznók között. Csak lángot fogott a fagyas sapkám. Meg a kötény. Hánytam le, ordítottam, de csak röhögtek. Majdnem baj lett, de csak kidobtak. Ha Népsportot veszek reggel, semmi baj. Így meg kidobtak. De az jó volt. Veszélyesen élni...

CSELESZTA: Beletüsszenteni egy mélytányér heroinba. Tudja maga, mi az? Hogy az mennyi kannásbor, csak poralakban?

Mint az egész Balaton. Mint az egész Magyarország...

RÁSÓ: Veszélyesen élni. Komplettné tűzharcoszovjet vasutasokkal. Az ám! Kísértük ki az uránt Záhonyig. Gyári őrszolgálat. Ott aztán hamar megvolt a félreértés és durr. Köd is, hajnal is, látott a haver valami kutyát, aztán durr, bele, Tasziló, mint a filmekben... Azok meg vissza. A szovjet vasutasok. Épp halott nem volt, meg kézi-gránát. A haverra rámondták, hogy rézszeg volt. Lőttetek volna le inkább, azt ordította, mikor elvitte a kommandó. Hogy részegen adta ki a tűzparancsot. De az jó volt. Régen volt, jó volt. ...Maga mér' nem iszik?

NARRÁTOR: Nem iszik.

RÁSÓ: Én meg csak igyak, mi? Addig se okoskodok, mi? Ha eldisszidáltam volna, mostan a Hiltonba járnák haza. A klozettra is limuzinnal. Úgy, ahogy mondom. Francia pezsgővel bikarbónáznak. Nézném a Dunát, és peregne a könnyem, baszki. Az a kár, hogy most már nem lehet disszidálni.

CSELESZTA: Mér' nem lehet? Azt mindig lehet.

RÁSÓ: Mer megszűnt a vízum meg az ellenforradalom. És akkor nem lehet.

CSELESZTA: Dél-Afrikába lehet.

HAMUHÓ: Csak ott meg négerek laknak.

RÁSÓ: Van baj mindenhol, az a lényeg. Te se iszol, Cseleszta?

CSELESZTA: Tudod, hogy nem. Nem kívánom.

KLUMPETNÉ: Nem kívánja! Mer meghal, ha iszik, azér' nem kívánja. Be van neki építve a meghalás...

HAMUHÓ: Farba, mi?

CSELESZTA: Nem mindegy az magának? Farba.

HAMUHÓ: Ismertem egy kéményseprőt, annak is benn volt. A kapszula. Úgy is halt meg, József-napkor, hogy benn volt neki farba. Ezek nem bírják. Úgy szok' a kezük remegni, hogy nem bírják. Maga bírja?

CSELESZTA: Bírom. Ha meg nem bírom, nem bírom.

RÁSÓ: És akkor mi lesz?

CSELESZTA: Az lesz. Parcella. Hoz a szakszervezet koszorút.

DRÁVÁNÉ: A Birsekné meg egyszer meghalt banántól. Olyan betegsége volt, aminek a halála a banán. Orvosilag. Bevitte magával az ágyába, és ott a dunyha alatt megette. Három kiló szép banánt, nem azt a fekete kérgűt. Megírta levélbe, hogy ezt az élete miatt megeszi...

RÁSÓ: És?

KLUMPETNÉ: És reggelre kampec...

DRÁVÁNÉ: Kampec, dolóresz. Banánhéj. Legjobb lenne belefeküdni kint az árokba, amit ástak a gázosok. Rá húznák az emberre a földet, aztán fakereszt. Jönne néha a gázművek koszorúzni... Hallod, Karcsi? Nem nézel ide, Karcsi?

PAPARUSKA: De nézek. Nyugodtan föl is állhatsz a hokedlire. Mindegy az. Itt már minden megtörténhet. Nem igaz, szerzőkém?

DRÁVÁNÉ: De aztán mégsem történik meg minden.

RÁSÓ: Nem hát, mert mindig előbb meghalunk.

DRÁVÁNÉ: És aki nem?

RÁSÓ: Az is. Jó éjszakát.

DRÁVÁNÉ: Dehát mi élünk, nem?

PAPARUSKA: Élünk. Erre a kis időre más nem is kell. Néha hóvirágsajt, meg fekete fólia. Aztán egyszer úgyis elvisz... a hegedűtanár. Magához rántja a fejed, mint a fülös káposztát, elringat és kiharapja belőled a torzsát. Álmodban. Jösz-mész, aztán puff, már lőnek is bele a virslihúsba, agyópa.

ELEMÉR: Nézd bazmeg, őzike...

PAPARUSKA: Úgy is van, Elemér, Őzike. Mondjad csak, te isten tüskéje...

ELEMÉR: Szárnya van... jó kis pörköltje

PAPARUSKA: Az is van... Tisztára szürke vagy.
Gyere, fölviszlek.

ELEMÉR: Hova föl?

PAPARUSKA: Föl...

*(Rákóczi-induló és Internacionálé, suhog-
nak valami szárnyak, netán.)*

... Maga nem szól semmit?

NARRÁTOR: Mit szóljak? A kapu keretében
szürkül... Reggel van...

PAPARUSKA: Csak nem látszik. De valami
ilyesmit. Hogy isten tortája messze van.
Meg hogy játszódik Budapesten, a ma-
gyar jelen félmúltjában... és satöbbi, amit
szoknak. Közreműködtek...

NARRÁTOR: ...A hőseim... Szereplők egy hang-
moziban. Éterhalászat, fülkaleidoszkóp...
mondatok, melyek egy süket képernyőn
újra és újra... legördülnek. ... De hogy ki
lakik fölöttem, nem tudom.

PAPARUSKA: Ki tudja azt? De azért csak sorol-
ja! Paparuska Károly, anyja neve... Na?

NARRÁTOR: Lapos Elemér... Ischler József...
Ischler Józsefné... özvegy Dráva József-
né... Klumpet Ferencné... Lindauer Ma-
ri... Szevics Aranka... Rásó Dezső... Ha-
muhó Ödön... Cseleszta Béla...
(aztán majd csönd. vége van.)

